

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ
5933/2020
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
5^ο Τμήμα

Αποτελούμενο από το Δικαστή Αντώνιο Μελισσινό, Προεδρεύοντα Εφέτη, που όρισε το Τριμελές Συμβούλιο Διοικήσεως του Εφετείου Αθηνών και από τη Γραμματέα Ελένη Καρρά.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 28 Ιανουαρίου 2020, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ • ΤΩΝ ΚΑΛΟΥΝΤΩΝ - ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ: 1.Δ.Μ του Ν. και 2. Ι. Μ. του Α., κατοίκων ως εκ της εργασίας τους Δήμου Μεταμόρφωσης οδ. Δημαρχείου αρ. 1, τους οποίους εκπροσώπησε στο ακροατήριο, με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, ο πληρεξούσιος δικηγόρος τους Αναστάσιος Παπαγγέλου.

ΤΟΥ ΚΑΘ' ΟΥ Η ΚΛΗΣΗ - ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ: Δήμου Μεταμόρφωσης Αττικής, με ΑΦΜ***** , που εδρεύει στην Μεταμόρφωση Αττικής, νομίμως εκπροσωπούμενου, τον

σελίδα 1

οποίο εκπροσώπησε στο ακροατήριο, η πληρεξούσια δικηγόρος του Όλγα Γιακουμάκη.

οι ενάγοντες Δ. Μ. και Ι. Μ. ήδη καλούντες - εφεσίβλητοι, με την από 21 Φεβρουαρίου 2013 αγωγή τους, προς το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών, που είχε κατατεθεί με ***/****, ζήτησαν να γίνουν δεκτά τα όσα αναφέρονται σ' αυτή.

Το Δικαστήριο εκείνο εξέδωσε την υπ' αριθμ. 2927/2014 οριστική απόφασή του, αντιμωλία των διαδίκων και δέχθηκε εν μέρει την αγωγή.

Την απόφαση αυτή προσέβαλε ο καθ' ου η κλήση - εκκαλών - εναγόμενος Δήμος Μεταμόρφωσης, με την από 30 Οκτωβρίου 2014 (αριθ. καταθ. 7226/2014) έφεσή του, προς το Δικαστήριο τούτο και ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σ' αυτή.

Το Δικαστήριο, τούτο εξέδωσε την υπ' αριθμ. 5527 /2018 μη οριστική απόφασή του, διέταξε την επανάληψη της συζήτησης προκειμένου να προσκομισθεί με επιμέλεια των διαδίκων αντίγραφο της από 21/2/2013 αγωγής.

Η υπόθεση επανέρχεται προς συζήτηση με την από 12 Ιουνίου 2019 (αριθμ. καταθ. 7981/6500/2019) κλήση των καλούντων - εφεσιβλήτων - εναγόντων, δικάσιμος της οποίας ορίσθηκε η αναφερομένη στην αρχή της παρούσας, εκφω20 του

μελούς Εφετείου Αθηνών.-

νήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου και συζητήθηκε.

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος των καλούντων - εφεσιβλήτων - εναγόντων, κατέθεσε εμπρόθεσμα τις προτάσεις του και παραστάθηκε με δήλωσή του, κατά το άρθρο 242 παρ. 2 Κ. Πολ.Δ.

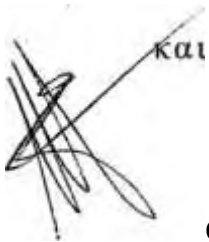
φύλλο της υπ' αριθμό 5933/2020 απόφασης Μονο-
Η πληρεξούσια δικηγόρος του καθ' ου η κλήση -
εκκαλούντος - εναγομένου, αναφέρθηκε στις προτάσεις
που κατέθεσε.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Νομοτύπως φέρεται προς συζήτηση με την από 12/6/
2019 κλήση των εναγόντων, ήδη εφεσιβλήτων η από 30/1 0/
2014 και με αριθμό εκθ. καταθέσεως 7226/2014 έφεση του
εναγομένου, ήδη εκκαλούντος κατά της 2927/2014 οριστικής
αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που
δίκασε κατ' αντιμωλία των διαδίκων κατά την ειδική διαδικασία
των εργατικών διαφορών, ύστερα από την έκδοση της
5527/2018 αποφάσεως αυτού του Δικαστηρίου το οποίο
διέτασσε την κατ' άρθρον 254 Κ.Πολ.Δ. επανάληψη της
συζητήσεως, προκειμένου να προσκομισθεί με επιμέλεια των
διαδίκων κεκυρωμένο αντίγραφο της από 21/2/2013 ενδίκου
αγωγής. Η έφεση έχει ασκηθεί νομοτύπως και εμπροθέσμως
(άρθρα 495 I, 2, 496, 518 και 591 1 Κ.Πολ.Δ.), όπως ήδη,
κρίθηκε με την ως άνω 5527/2018 απόφαση αυτού του
Δικαστηρίου και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το
παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της, κατά την Ιδία, ως
άνω, εργατική διαδικασία. Με την από 21/2/2013 αγωγή,
επί της οποίας εκδόθηκε η εκκαλουμένη απόφαση οι ενάγοντες
εξέθεταν ότι, απασχολήθηκαν με διαδοχικές συμβάσεις,
χαρακτηριζόμενες κατ' επίφασιν ως ορισμένου χρόνου, σε
επιχείρηση του εναγομένου Δήμου, ως εργαζόμενοι ανήκοντες σε
ευπαθείς κοινωνικές ομάδες (του Νόμου 2643/ 1998), καλύπτοντας
πάγιες και διαρκείς ανάγκες και παρέχοντας εν τοις πράγματι
υπηρεσίες υπαλλήλων με σύμβαση εξηρημένης εργασίας αορίστου
χρόνου στο πλαίσιο οργανωμένου από τον Ο.Α.Ε.Δ.
προγράμματος. Ότι, υπό τις ανωτέρω συνθήκες εργάσθηκαν στον
εναγόμενο Δήμο από της προσλήψεώς τους το 2004 έως την

καταγγελία των συμβάσεων εργασίας τους στις 30/4/2010, η οποία είναι άκυρη, καθόσον έγινε α) χωρίς το απαιτούμενο έγγραφο και χωρίς την καταβολή αποζημιώσεως, β) καταχρηστικώς, δηλ- από εκδίκητικότητα, λόγω της δικαστικής διεκδικήσεως των εργασιακών δικαιωμάτων τους και γ) κατά παράβαση της νομοθεσίας περί ομαδικών απολύσεων. Ότι από τις 4/4/2011 έως 2/2/2013, συνέχισαν να εργάζονται στον εναγόμενο με τα ίδια καθήκοντα δυνάμει προσωρινής Διαταγής και της 261 1/2011 αποφάσεως ασφαλιστικών μέτρων του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Με βάση το ιστορικό τούτο, ζητούσαν (α) να αναγνωρισθεί ότι συνδέονται με τον εναγόμενο Δήμο με σύμβαση εξηρημένης εργασίας αορίστου χρόνου, (β) να αναγνωρισθεί η ακυρότητα της καταγγελίας των συμβάσεων εργασίας τους, (γ) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να τους απασχολεί στις προ της καταγγελίας θέσεις

και

αι ειδικότητες, καταβάλλοντας τις αντίστοιχες αποδοχές

II

30

του

μελούς Εφετείου Αθηνών.-

και (δ) να υποχρεωθεί να καταβάλλει σε έκαστο των εναγόντων, το ποσό των 10.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης.

Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εκκαλουμένη απόφασή του, αφού απέρριψε ως αβάσιμο το αίτημα περί

φύλλο της υπ' αριθμό 5933/2020 απόφασης Μονο-
χρηματικής ικανοποιήσεως, λόγω ηθικής βλάβης, δέχθηκε
εν μέρει την αγωγή ως βάσιμη και κατ' ουσίαν και (α)
αναγνώρισε ότι οι ενάγοντες συνδέονται με τον εναγόμενο
με σύμβαση εξηρημένης εργασίας, πλήρους
απασχολήσεως. (β) Αναγνώρισε ότι η από 30/4/2010
καταγγελία των συμβάσεων εργασίας των εναγόντων είναι
άκυρη και (γ) Υποχρέωσε τον εναγόμενο να απασχολεί τους
ενάγοντες, στις θέσεις και με τις ειδικότητες που κατείχαν,
προ της καταγγελίας, καταβάλλοντας, τις αντιστοιχούσες σ'
αυτές αποδοχές, επ' απειλή χρηματικής ποινής πενήντα (50)
ευρώ, υπέρ εκάστου των εναγόντων για κάθε ημέρα
παραλείψεως συμμορφώσεως στην ως άνω υποχρέωση.

Κατά της αποφάσεως αυτής παραπονείται ο εναγόμενος
ήδη εκκαλών, με την ένδικη έφεσή του, για τους
αναφερόμενους σ' αυτή λόγους, που ανάγονται, εκτός του
πρώτου λόγου που επαναφέρει την ένσταση του αοριστίας της
αγωγής την οποία πρότεινε και στο πρωτοβάθμιο Δικαστήριο,
σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του Νόμου και σε
πλημμελής εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί την εξαφάνισή
της, προκειμένου να απορριφθεί η αγωγή.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 648 και

φύλλο της υπ' αριθμό 5933/2020 απόφασης του
Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.-

4ο φύλλο της υπ' αριθμό 5933/2020 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.-

κής καταγγελίας των συμβάσεων αορίστου χρόνου (άρθρ. 1, 2, 3 του Ν. 2112/1920 ή 1, 3, 5 του Β.Δ της 16/18-7-1920), ανακύπτει ακυρότητα ως προς τον καθορισμό ορισμένης χρονικής διάρκειας της συμβάσεως και θεωρείται, ότι τότε καταρτίσθηκε ενιαία σύμβαση αορίστου χρόνου, στην οποία δεν είναι δυνατή η απόλυση του εργαζομένου χωρίς καταγγελία της συμβάσεως και καταβολή της νόμιμης αποζημίωσης.

Περαιτέρω, κατά το άρθρο 21 παρ. 1, 2 και 3 του Ν. 2190/ 1994, οι δημόσιες υπηρεσίες και τα νομικά πρόσωπα του άρθρου 14 παρ. 1 του αυτού νόμου επιτρέπεται και απασχολούν προσωπικό με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου για αντιμετώπιση εποχιακών ή άλλων περιοδικών ή πρόσκαιρων αναγκών με διάρκεια απασχολήσεως, η οποία δεν μπορεί να υπερβαίνει τους οκτώ μήνες μέσα σε συνολικό χρόνο δώδεκα μηνών, ενώ στις περιπτώσεις προσωρινής προσλήψεως προσωπικού για αντιμετώπιση κατεπειγουσών αναγκών, λόγω απουσίας προσωπικού ή κενώσεων θέσεων η διάρκεια της απασχολήσεως δεν μπορεί να υπερβαίνει τους τέσσερις μήνες για το ίδιο άτομο, χωρίς να επιτρέπεται εγκύρως παράταση ή σύναψη νέας συμβάσεως κατά το αυτό ημερολογιακό έτος ή μετατροπή σε σύμβαση αορίστου χρόνου. Με την αναθεώρηση του Συντάγματος του έτους 2001 προστέθηκε στο άρθρο 103 αυτού η παράγραφος 8, με της οποίας τα εδάφια α' και γ ' ορίζεται ότι νόμος ορίζει τους όρους και τη χρονική

διάρκεια των σχέσεων εργα-

σίας ιδιωτικού δικαίου στο Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, όπως αυτός καθορίζεται κάθε φορά, για την κάλυψη είτε οργανικών θέσεων και πέραν των προβλεπομένων στην παρ. 3 εδ. α' αυτού, είτε πρόσκαιρων, είτε απροβλέπτων και επειγουσών αναγκών κατά την παρ. 2 εδ. β' αυτού. Απαγορεύεται η από το νόμο μονιμοποίηση προσωπικού, που υπάγεται στο πρώτο εδάφιο ή η μετατροπή των συμβάσεων του σε αορίστου χρόνου. Στους κανόνες αυτούς, τους οποίους πρώτος διατύπωσε ο κοινός νομοθέτης με τις ως άνω διατάξεις του Ν. 2190/1994, υπάγεται, ενόψει της αδιάσπικτης διατύπωσης του άρθρου 103 παρ. 7 και 8 του Συντάγματος, τόσο το προσωπικό, που συνδέεται με το Δημόσιο, τους ΟΤΑ και τα άλλα νομικά πρόσωπα του ευρύτερου δημόσιου τομέα με υπαλληλική σχέση δημοσίου δικαίου, όσο και το προσωπικό, που προσλαμβάνεται με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου για την πλήρωση οργανικών θέσεων, σύμφωνα με το άρθρο 103 παρ. 3 και 5 του Συντάγματος. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, που συνάπτονται υπό την ισχύ των διατάξεων των άρθρων 103 του Συντάγματος και 21 του Ν. 2190/1994 με το Δημόσιο, τους ΟΤΑ και όλους τους λοιπούς φορείς του ευρύτερου δημόσιου τομέα, δεν μπορούν να μετατραπούν σε συμβάσεις αορίστου χρόνου, έστω και αν αυτές καλύπτουν πάγιες και διαρκείς και όχι πρόσκαιρες ή απρόβλεπτες ανάγκες.

Επίσης, δεν είναι δυνατή η εκτίμηση των συμβάσεων αυτών, κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό της έννομης σχέσης κατά τη διαδικαστική διαδικασία, ως συμβάσεων αορίστου χρόνου στην περίπτωση

φύλλο της υπ' αριθμό 5933/2020 απόφασης του
Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.-

που καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, αφού ο εργοδότης, βάσει των ως άνω διατάξεων, δεν έχει πλέον ευχέρεια για τη σύναψη συμβάσεων αορίστου χρόνου. Συνεπώς, σε κάθε περίπτωση στις ανωτέρω συμβάσεις δεν είναι δυνατή υπό την ισχύ των διατάξεων των άρθρων 103 του Συντάγματος και 21 του Ν. 2190/1994 η εφαρμογή της προαναφερόμενης διατάξεως του άρθρου 8 παρ. 3 του Ν. 21 12/1920.

Περαιτέρω, στις 10-7-1999 δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων η Οδηγία 1999/70/EK του Συμβουλίου της 28-6-1999, στο άρθρο 2 της οποίας ορίζεται ότι στα κράτη μέλη παρέχεται προθεσμία συμμορφώσεως προς το περιεχόμενο αυτής έως τις 10-7-2001 με δυνατότητα παρατάσεως της προθεσμίας αυτής έως τις 10-7-2002. Με τη ρήτρα 2 του παραρτήματος της εν λόγω Οδηγίας ορίζεται ότι εφαρμόζεται αυτή σε όλους τους εργαζόμενους, που έχουν σύμβαση ή σχέση εργασίας ορισμένου χρόνου, όπως καθορίζεται από τη νομοθεσία, τις σ.σ.ε. ή την πρακτική του κάθε Κράτους μέλους, ενώ με τη ρήτρα 5 του παραρτήματος της αυτής Οδηγίας ορίζεται ότι για να αποτραπεί η κατάχρηση που μπορεί να προκύψει από τη χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, τα κράτη μέλη, ύστερα από διαβουλεύσεις με τους κοινωνικούς εταίρους ή και οι κοινωνικοί εταίροι, όταν δεν υπάρχουν ισοδύναμα νομοθετικά μέτρα για την πρόληψη των καταχρήσεων, λαμβάνουν κατά τρόπο που να

λαμβάνει υπόψη τις ανάγκες ειδικών τομέων ή και κατηγοριών εργαζομένων, ένα ή περισσότερα από τα αναφερόμενα μέτρα και ειδικότερα καθορίζουν α) αντικειμενικούς λόγους, που να δικαιολογούν την ανανέωση τέτοιων συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας, β) τη μέγιστη

συνολική διάρκεια διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, γ) τον αριθμό των ανανεώσεων τέτοιων συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας. Επίσης τα κράτη μέλη, ύστερα από διαβουλεύσεις με τους κοινωνικούς εταίρους ή και οι κοινωνικοί εταίροι καθορίζουν, όταν χρειάζεται, υπό ποιες συνθήκες οι συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας ορισμένου χρόνου α) θεωρούνται διαδοχικές και β) χαρακτηρίζονται συμβάσεις ή σχέσεις αορίστου χρόνου. Ήδη ο εθνικός νομοθέτης έχει εξειδικεύσει τις συνθήκες αυτές με τα Π.Δ. 81/2003 και 164/ 2004, από τα οποία το δεύτερο αναφέρεται στους εργαζόμενους με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου στο δημόσιο τομέα και των οποίων η ισχύς άρχισε από τη δημοσίευση τους στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως στις 2-4-2003 και 19-7-2004 αντίστοιχα. Με το άρθρο 5 του τελευταίου

Π. Δ/τος ορίζονται τα εξής "Απαγορεύονται οι διαδοχικές συμβάσεις που καταρτίζονται και εκτελούνται μεταξύ του ίδιου εργοδότη και του ίδιου εργαζόμενου με την ίδια η παρεμφερή ειδικότητα και τους ίδιους ή παρεμφερείς όρους εργασίας εφόσον μεταξύ των συμβάσεων αυτών μεσολαβεί χρονικό διάστημα μικρότερο των τριών μηνών. Η κατάρτιση των συμβάσεων αυτών επιτρέπεται κατ' εξαίρεση, εφόσον δικαιολογείται από αντικειμενικούς λόγους.

Αντικειμε

νικός λόγος υφίσταται όταν οι επόμενες της αρχικής

συμ-

φύλλο της υπ' αριθμό 5933/2020 απόφασης του
Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.-

6ο φύλλο της υπ' αριθμό 5933/2020 απόφασης του Μον
μελούς Εφετείου Αθηνών.-

βάσεως συνάπτονται για την εξυπηρέτηση ειδικών ομοειδών αναγκών, που σχετίζονται ευθέως και αμέσως με τη μορφή ή το είδος ή τη δραστηριότητα της επιχείρησης. (...) Σε κάθε περίπτωση, ο αριθμός των διαδοχικών συμβάσεων δεν επιτρέπεται να είναι μεγαλύτερος των τριών, με την επιφύλαξη των διατάξεων της παρ. 2 του επομένου άρθρου". Ως κύρωση, για την περίπτωση της παράνομης καταρτίσεως διαδοχικών συμβάσεων, προβλέφθηκε από το άρθρο 7 του αυτού Π.Δ/τος η αυτοδίκαιη ακυρότητα τους και η καταβολή στον εργαζόμενο τόσο των αποδοχών για την εργασία, που παρέσχε, εφόσον οι άκυρες συμβάσεις εκτελέστηκαν εξ ολοκλήρου ή κατά ένα μέρος όσο και αποζημιώσεως ίσης με το ποσό το οποίο δικαιούται ο αντίστοιχος εργαζόμενος αορίστου χρόνου σε περίπτωση καταγγελίας της συμβάσεως του, ενώ θεσπίσθηκε ποινική και πειθαρχική ευθύνη για την παράβαση των κανόνων αυτών.

Όμως, ενόψει του ότι οι διατάξεις του Π. Δ. 164/2004 άρχισαν να ισχύουν από τις 19-7-2004, περιέλαβε αυτό στο άρθρο του 1 1, ως μεταβατικές διατάξεις, ρυθμίσεις, οι οποίες εξασφαλίζουν οπωσδήποτε την ως άνω προσαρμογή από 107-2002, οπότε έληξε η προθεσμία προσαρμογής της ελληνικής νομοθεσίας στην προαναφερόμενη Οδηγία. Έτσι, με το άρθρο 1 1 παρ. Ια του εν λόγω Π. Δ/τος ορίζονται τα εξής: "Διαδοχικές συμβάσεις κατά την παρ. 1 του άρθρου 5 του παρόντος διατάγματος, οι οποίες έχουν συναφθεί πριν την έναρξη ισχύος του παρόντος και είναι ενεργές έως την έναρξη ισχύος αυτού, συνιστούν εφεξής, σύμβαση εργασίας

αορίστου χρόνου, εφόσον συντρέχουν αθροιστικά οι ακόλουθες προϋποθέσεις: α) Συνολική χρονική διάρκεια διαδοχικών συμβάσεων τουλάχιστον είκοσι τεσσάρων (24) μηνών έως την έναρξη ισχύος του διατάγματος ανεξαρτήτως αριθμού ανανεώσεων συμβάσεων ή τρεις τουλάχιστον ανανεώσεις πέραν της αρχικής σύμβασης κατά την παρ. 1 του άρθρου 5 του παρόντος διατάγματος, με συνολικό ελάχιστο χρόνο απασχόλησης δέκα οκτώ (18) μηνών, μέσα σε συνολικό χρονικό διάστημα είκοσι τεσσάρων (24) μηνών από την αρχική σύμβαση, β) Ο συνολικός χρόνος υπηρεσίας του εδαφίου (α) να έχει πράγματι διανυθεί στον ίδιο φορέα, με την ίδια ή παρεμφερή ειδικότητα και με τους ίδιους ή παρεμφερείς όρους εργασίας όπως αναγράφεται στην αρχική σύμβαση.

Προκειμένου περί συμβάσεων που έχουν συναφθεί με την Ελληνική Εταιρία Τοπικής Ανάπτυξης και Αυτοδιοίκησης (Ε.Ε.Τ.Α.Α), στο πλαίσιο εφαρμογής συγκεκριμένου προγράμματος, ως φορέας νοείται ο οικείος Ο.Τ.Α στον οποίο ο εργαζόμενος προσέφερε πραγματικά τις υπηρεσίες του, γ) Το αντικείμενο της σύμβασης να αφορά σε δραστηριότητες οι οποίες σχετίζονται ευθέως και αμέσως με πάγιες και διαρκείς ανάγκες του αντίστοιχου φορέα, όπως αυτές οριοθετούνται από το δημόσιο συμφέρον το οποίο υπηρετεί ο φορέας αυτός δ) Ο κατά τις προηγούμενες περιπτώσεις συνολικός χρόνος υπηρεσίας πρέπει να έχει παρασχεθεί κατά πλήρες ή μειωμένο ωράριο εργασίας και σε καθήκοντα ίδια ή παρεμ

φερή με αυτά που αναγράφονται στην αρχική σύμβαση. οι

φύλλο της υπ' αριθμό 5933/2020 απόφασης του
Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.-

διαδοχικές συμβάσεις μειωμένου ωραρίου εργασίας συνιστούν, σύμφωνα με τις διατάξεις της παραγράφου αυτής, συμβάσεις αορίστου χρόνου μειωμένης απασχόλησης αντίστοιχης με την αναγραφόμενη στην αρχική σύμβαση. Περαιτέρω, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου 11, για τη διαπίστωση της συνδρομής των κατά την προηγούμενη παράγραφο προϋποθέσεων, ο εργαζόμενος υποβάλλει, εντός αποκλειστικής προθεσμίας δύο (2) μηνών από την έναρξη της ισχύος του παρόντος, αίτηση προς τον οικείο φορέα, στην οποία αναφέρει τα στοιχεία από τα οποία προκύπτει η συνδρομή των προϋποθέσεων αυτών. Αρμόδιο όργανο να κρίνει αιτιολογημένα εάν συντρέχουν, κατά περίπτωση, οι προϋποθέσεις της προηγούμενης παραγράφου, είναι το οικείο Υπηρεσιακό Συμβούλιο ή το όργανο που εξομοιώνεται με αυτό και όπου δεν υπάρχει, το Διοικητικό Συμβούλιο ή το διοικούν όργανο του οικείου νομικού προσώπου ή το όργανο που εξομοιώνεται με αυτό κατά την κείμενη νομοθεσία. Στις δημοτικές ή κοινοτικές επιχειρήσεις αρμόδιο όργανο είναι σε κάθε περίπτωση, το Δημοτικό ή Κοινοτικό Συμβούλιο του οικείου Ο.Τ.Α., ύστερα από εισήγηση του Διοικητικού Συμβουλίου ή του διοικούντος οργάνου της επιχείρησης. Το κατά τα ανωτέρω αρμόδιο όργανο κρίνει περαιτέρω εάν στις συμβάσεις έργου ή άλλες συμβάσεις ή σχέσεις, υποκρύπτεται σχέση εξαρτημένης εργασίας. Η κατά τις ως άνω διατάξεις κρίση του αρμόδιου οργάνου ολοκληρώνεται το αργότερο εντός πέντε (5) μηνών από την έναρξη ισχύος του παρόντος διατάγματος. Τέλος, κατά την τρίτη παράγραφο του άρθρου 11, οι κατά την παρ. 2 κρίσεις των αρμόδιων οργάνων, θετικές ή αρνητικές, διαβιβάζονται αμέσως στο Ανώτατο Συμβούλιο Επιλογής Προσωπικού (Α.Σ.Ε.Π.), το

οποίο αποφαίνεται εντός τριών (3) μηνών από τη διαβίβαση σε αυτό των σχετικών κρίσεων. Η επιλογή με το ανωτέρω

Π. Δ. των εν λόγω μέτρων, για την επίτευξη του στόχου της ρήτρας 5 της επίμαχης Οδηγίας, έγινε, αφού έλαβε υπόψη, όπως ορίζει και η Οδηγία αυτή, τις ανάγκες ειδικών τομέων, όπως είναι και ο ευρύτερος δημόσιος τομέας, που δικαιολογούν διάφορη ρύθμιση από τον ιδιωτικό τομέα, αφού υφίστανται διαφορές στη φύση της εργασίας και διαφορετικά χαρακτηριστικά του εργασιακού περιβάλλοντος και των διαδικασιών στον ιδιωτικό και το δημόσιο τομέα, ένεκα των οποίων και η θέσπιση των ως άνω διατάξεων του άρθρου 103 του Συντάγματος. Συνεπώς, εφόσον δεν συντρέχουν οι τιθέμενες ως άνω προϋποθέσεις, μετατροπή των συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε αορίστου δεν μπορεί να γίνει. Έτσι, ενόψει των ανωτέρω συνταγματικών διατάξεων και της προσαρμογής της ελληνικής νομοθεσίας προς την Οδηγία 1999 /70/EK του Συμβουλίου της Ε. Ε. , η οποία δεν επιβάλλει το χαρακτηρισμό των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, έστω και αν αυτές καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, ως συμβάσεων εργασίας αορίστου χρόνου, η διάταξη του άρθρου 8 του Ν. 2112/1920 ούτε κατ' επιταγή της Οδηγίας αυτής έχει εφαρμογή κατά το χρονικό διάστημα από 10-7-2002 μέχρι την έναρξη της ισχύος του Π.Δ

154/2004, αλλά βέ

βαια και μετά την έναρξη της ισχύος του Π.Δ.

αυτού (βλ. 80

Ολ. ΑΠ 19 και 20/2007, Α.Π. 64/2010, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ).

φύλλο της υπ' αριθμό 5933/2020 απόφασης τ

Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.-

Επίσης, με το άρθρο 1 παρ. 3 και 6 του ν. 2527/1997 «τροποποίηση και συμπλήρωση των διατάξεων για τις προσλήψεις στο δημόσιο τομέα», οι αμιγείς και μικτές επιχειρήσεις των ΟΤΑ στις οποίες ο ΟΤΑ κατέχει άμεσα ή έμμεσα το 50% τουλάχιστον του εταιρικού κεφαλαίου, υπήχθησαν στο σύστημα προσλήψεων του ν. 2190/1994 ως προς την πρόσληψη τακτικών και με σύμβαση ορισμένου χρόνου διοικητικών υπάλληλων, των κατηγοριών ΠΕ, ΤΕ και ΔΕ, καθώς και του τακτικού και με σύμβαση ορισμένου χρόνου προσωπικού της κατηγορίας ΥΕ. οι επιχειρήσεις αυτές προσλαμβάνουν πλέον το μη διοικητικό προσωπικό, καθώς και το εργατοτεχνικό προσωπικό κατηγορίας ΥΕ με βάση τις διατάξεις του κανονισμού τους και αν δεν υφίσταται κανονισμός με βάση σχετική προκήρυξη, σε κάθε όμως περίπτωση, η πρόσληψη κάθε είδους προσωπικού με οποιαδήποτε εργασιακή σχέση, ελέγχεται από το Α ΣΕΠ, όσον αφορά την τήρηση των διατάξεων του οικείου κανονισμού και των αρχών της δημοσιότητας, της διαφάνειας, της αντικειμενικότητας και της αξιοκρατίας που πρέπει να τηρούνται σε όλες τις περιπτώσεις (βλ. Εφ.Θεσ. 2046/1999 και Εφ.Θεσ. 1762/1999 ό.π.).

Επίσης με το άρθρο 14 παρ. 2 του ν. 2190/1994, όπως προστέθηκε με το άρθρο 20 παρ. 4 του ν. 2738/1999, εξαιρούνται από την εφαρμογή των διατάξεων του άνω νόμου το προσωπικό που προσλαμβάνεται σε εκτέλεση ειδικού προγράμματος απασχόλησης που προκηρύσσεται και επιδοτείται από τον ΟΑΕΔ, Η πρόσληψη του ανωτέρω προσωπικού διενεργείται σύμφωνα με τους όρους, τη διαδικασία και τα κριτήρια που καθορίζονται στα προγράμματα αυτά. Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 11 του Ν. 3227/2004 που αφορά στη ρύθμιση θεμάτων του ν. 2643/1998 (ΦΕΚ 220 Α): 1. Σε επιχειρήσεις, εκμεταλλεύσεις ή φορείς που διατηρούν

υποκαταστήματα ή εκμεταλλευθείς σε περισσότερες από μία νομαρχιακές αυτοδιοικήσεις για τον υπολογισμό του αριθμού των προστατευόμενων του Ν. 2643/1998 (ΦΕΚ 220 Α) που τοποθετούνται υποχρεωτικά, λαμβάνεται υπόψη το σύνολο του προσωπικού που υπηρετεί στην έδρα και τα υποκαταστήματα ή τις εκμεταλλεύσεις της επιχείρησης ή του φορέα. Στην περίπτωση αυτή, ο υπολογισμός εκείνων που τοποθετούνται γίνεται χωριστό για τα υποκαταστήματα ή τις εκμεταλλεύσεις που λειτουργούν σε κάθε νομαρχιακή αυτοδιοίκηση ανάλογα με το απασχολούμενο σε αυτές προσωπικό. Η υποχρέωση της επιχείρησης εκμετάλλευσης ή του φορέα της παραγράφου 8 του άρθρου 2 του Ν. 2643/1998 να προσλαμβάνει τα πρόσωπα που αναφέρονται στο άρθρο 1 του ίδιου νόμου σε ποσοστό οκτώ τοις εκατό έχει εκπληρωθεί, όταν, πανελλαδικά, έχει τοποθετηθεί στην επιχείρηση, εκμετάλλευση ή τον φορέα της παρ. 8 του άρθρου 2 ο αριθμός προσώπων που αναλογεί στο συνολικό ποσοστό οκτώ τοις εκατό ή έχουν προκηρυχθεί με τις διατάξεις του Ν. 2643/1998 θέσεις με τις οποίες συμπληρώνεται το συνολικό ποσοστό οκτώ τοις εκατό. Τα άτομα με Αναπηρίες που απα-

90

σχολούνται κατά τη δημοσίευση του παρόντος και εφεξής σε επιχειρήσεις ή εκμεταλλεύσεις ή φορείς της παρ. 8 του άρθρου 2 του Ν. 2643/1998, κατ' εφαρμογή του προγράμματος επιχορήγησης από τον Ο.Α.Ε.Δ. Νέων θέσεων Εργασίας Ατόμων με Αναπηρίες τα οποία ο εργοδότης τους επιθυμεί να συνεχίσει να απασχολεί και

φύλλο της υπ' αριθμό 5933/2020 απόφασης τ

Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.-

μετά την ολοκλήρωση του προγράμματος, θεωρείται, ως προς όλες τις συνέπειες ότι τοποθετήθηκαν δυνάμει του Ν. 2643/1998 (Μ.Πρ.Β0λου 17/2012 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ. Μ.Πρ.Αθ. 4737/2011. αδημ.).

Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1.1 α, β του Ν2643/1998 (Μέριμνα για την απασχόληση προσώπων ειδικών κατηγοριών κα άλλες διατάξεις), «Στις διατάξεις του νόμου αυτού υπάγονται οι ακόλουθες κατηγορίες προσώπων: α. Οι πολύτεκνοι γονείς με τέσσερα τέκνα και άνω, ένα από τα τέκνα πολύτεκνης οικογένειας και ο επιζών ή ο άγαμος γονέας τριών ανηλίκων τέκνων β. Τα άτομα, με ποσοστό αναπηρίας 50% τουλάχιστον, που έχουν περιορισμένες δυνατότητες για επαγγελματική απασχόληση εξαιτίας οποιασδήποτε χρόνιας σωματικής ή πνευματικής ή ψυχικής πάθησης ή βλάβης (άτομα με ειδικές ανάγκες, εφόσον είναι γραμμένα στα μητρώα ανέργων αναπήρων του Οργανισμού Απασχολήσεως Εργατικού Δυναμικού (Ο.Α.Ε.Δ.)...».

Οσον αφορά ειδικότερα την Αιτιολογική Έκθεση και την σχετική τροπολογία που ακολούθησε συνάγεται ότι: Ο ν. 2643/1998 (Α¹ 22()) απολαμβάνει συνταγματικού ερείσματος εκ των διατάξεων του άρθρου 21 του Συντάγματος, σύμ-

φωνα με τις οποίες τα Άτομα με Αναπηρίες ή ειδικές ανάγκες πρέπει να τυγχάνουν ειδικής κρατικής φροντίδας. Έκφανση της υποχρέωσης αυτής του Κράτους μαρτυρεί η προσθήκη της παραγράφου 6 στο αναθεωρημένο άρθρο 21 του Συντάγματος. Σύμφωνα με τη μέχρι σήμερα νομολογία η ως άνω παρεχόμενη συνταγματική προστασία στα Άτομα με Αναπηρίες δεν εμποδίζει το νομοθέτη να καθορίσει ελεύθερα την έκταση και τις προϋποθέσεις που αυτός κρίνει ως κατάλληλες (βλ. ΣΤΕ 481/1997, 1426/1979, 2699/1977 και 2249/1979, επίσης βλ. ΝΣΚ

413/2010). Δηλαδή το Σύνταγμα δεν θέτει κανόνα αμέσως και ευθέως εφαρμοστέο, αλλά θεσπίζει κατευθυντήρια διάταξη, με την οποία απευθύνεται προς το νομοθέτη η υπόδειξη να ληφθεί για ορισμένη κατηγορία πολιτών ειδική πρόνοια, αφήνει όμως σε αυτόν (στον κοινό νομοθέτη) μεγάλο πλαίσιο κριτηρίων, με βάση τα οποία και κατ' απόλυτο εκτίμησή του θα προσδιορίσει το είδος και την έκταση αυτής της μέριμνας (ΣΤΕ 482/1977, Ν ΣΚ 413/2010, ΜΠρωτΒόλου 17/2012, ΜΙΤρωτΡόδου 67/2013 ασφ κά).

Η προτεινόμενη διάταξη προστίθεται μετά το τέλος της παραγράφου 1 του άρθρου 11 του ν. 3227/2004. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, τα Άτομα με Αναπηρίες που έχουν απασχοληθεί μέσα στο τελευταίο έτος πριν τη δημοσίευση του παρόντος σε επιχειρήσεις ή εκμεταλλεύσεις ή φορείς της παρ. 8 του άρθρου 2 του Ν. 2643/1998 (Α' 220) με οποιαδήποτε σχέση εργασίας ή δυνάμει αποφάσεων ασφαλιστικών μέτρων ή με προσωρινές διαταγές,

θεωρείται, ως προς όλες τις συνέπειες, ότι τοποθετήθηκαν και συνεχίζουν να παρέ-

100 φύλλο της υπ' αριθμό 5933/2020 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.-

χουν την εργασία τους δυνάμει του ν. 2643/1998, εφόσον ο εργοδότης δηλώνει ότι επιθυμεί να συνεχίσει να τους απασχολεί.

Κατά τον τρόπο αυτό διαμορφώνεται μία κατεύθυνση για οιονεί αυτόματη μετατροπή των συμβάσεων ορισμένου χρόνου ή των σχέσεων εργασίας που παρασχέθηκε από τα ΑΜΕΑ στους φορείς ή εκμεταλλεύσεις της παρ. 8 του άρθρου 2 του Ν. 2643/1998 σε αορίστου χρόνου, και θεωρείται ως προς όλες τις συνέπειες, ότι τα Άτομα με Αναπηρία τοποθετήθηκαν και συνεχίζουν να απασχολούνται δυνάμει του Ν. 2643/1998. Διευρύνεται συνεπώς το εφαρμοστικό πεδίο και επεκτείνεται η προστασία του νόμου αυτού και στη συνέχιση της απασχολήσεως των ΑΜΕΑ μετά την λήξη της σύμβασης ορισμένου χρόνου ή την καθ' οιονδήποτε τρόπο παύση της παρασχεθείσας εργασίας τους με ασφαλιστικά μέτρα ή με προσωρινές διαταγές που χορήγησαν αρμόδια Δικαστήρια.

Με τη διάταξη αυτή εξομοιώνονται τα άτομα αυτά με τα προσλαμβανόμενα εξ αρχής βάσει των διατάξεων του ανωτέρω νόμου. Επομένως, δεν ισχύει για τις συμβάσεις αυτές η σχετική νομολογία όπως διαμορφώθηκε τελευταίως που απαγορεύει ρητώς τη δυνατότητα συνεχίσεως των συμβάσεων (άρθρα 103 ξξ 7, 8 του Συντάγματος και 21 του Ν. 2190/ 1994, ΟΛ. Α.Π. 19/2007, 20/2007, 7/201 1), αφού το νομοθετικό καθεστώς που εδράζεται στην αρχή της ανάγκης ειδικής προστασίας των ΑΜΕΑ, δηλ. το άρθρο 21 του Συντάγματος και ο Ν. 2643/1998 είναι ειδικό έναντι των ως άνω διατάξεων.

Περαιτέρω, το άρθρο 21 του Συντάγματος ορίζει, μετά την κατά το έτος 2001 αναθεώρηση του, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«...3. Το Κράτος μέριμνα για την υγεία των πολιτών και παίρνει ειδικά μέτρα για την προστασία της νεότητας, του γήρατος,

της αναπηρίας και την περίθαλψη των απόρων... 6. Τα Άτομα με Αναπηρίες έχουν δικαίωμα να απολαμβάνουν μέτρων που εξασφαλίζουν την αυτονομία, την επαγγελματική ένταξη και τη συμμετοχή τους στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή της Χώρας». Περαιτέρω το άρθρο 103 του Συντάγματος ορίζει ότι: «... 7. Η πρόσληψη υπαλλήλων στο Δημόσιο και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, όπως αυτός καθορίζεται κάθε φορά, πλην των περιπτώσεων της παραγράφου 5, γίνεται είτε με διαγωνισμό είτε με επιλογή σύμφωνα με προκαθορισμένα και αντικειμενικά κριτήρια και υπάγεται στον έλεγχο ανεξάρτητης Αρχής, όπως νόμος ορίζει. Νόμος μπορεί να προβλέπει ειδικές διαδικασίες επιλογής που περιβάλλονται με αυξημένες εγγυήσεις διαφάνειας και αξιοκρατίας ή ειδικές διαδικασίες επιλογής προσωπικού για θέσεις το αντικείμενο των οποίων περιβάλλεται από ειδικές συνταγματικές εγγυήσεις ή προσιδιάζει σε σχέση εντολής. 8. Νόμος ορίζει τους όρους, και τη χρονική διάρκεια των σχέσεων εργασίας ιδιωτικού δικαίου στο Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, όπως αυτός καθορίζεται κάθε φορά, για την κάλυψη είτε οργανικών θέσεων και πέραν των

προβλεπομένων στο πρώτο εδάφιο της παραγράφου 3
είτε πρόσκαιρων είτε απρόβλεπτων και επειγουσών

Ψ'

11ο φύλλο της υπ' αριθμό 5933/2020 απόφασης του Μ
νομελούς Εφετείου Αθηνών.-

αναγκών κατά το δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 2. Νόμος ορίζει επίσης τα καθήκοντα που μπορεί να ασκεί το

100 φύλλο της υπ' αριθμό 5933/2020 απόφασης του
Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.-

προσωπικό του προηγούμενου εδαφίου. Απαγορεύεται η από το νόμο
μονιμοποίηση προσωπικού που υπάγεται στο πρώτο εδάφιο ή η μετατροπή
των συμβάσεων του σε αορίστου χρόνου. οι απαγορεύσεις της παραγράφου
αυτής ισχύουν και ως προς τους απασχολούμενους με σύμβαση έργου». Στο
άρθρο 1 του Ν. 2190/1994 προβλέπεται ότι: « 1. Η πλήρωση
ιδρυόμενοι ή υφιστάμενων θέσεων, ο αριθμός, οι κατηγορίες και οι κλάδοι
ή ειδικότητες των προσλαμβανόμενων αποφασίζονται, σύμφωνα με τις
κείμενες διατάξεις και κανονισμούς, από τα αρμόδια όργανα της
Κυβερνήσεως, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης πρώτου και
δεύτερου βαθμού και από τις Διοικήσεις των Νομικών Προσώπων
Δημοσίου και Ιδιωτικού Δικαίου της παρ. 1 του άρθρου 14 του παρόντος
νόμου, σε όσες περιπτώσεις δεν προαπαιτείται εγκριτική απόφαση
Υπουργών ή του Πρωθυπουργού ή του Υπουργικού Συμβουλίου. Η
πλήρωση των θέσεων που αποφασίζεται κατά την παρούσα παράγραφο
υπάγεται στην αρμοδιότητα του Α.Σ.Ε.Π., με επιφύλαξη των διατάξεων της
παρ. 2 του άρθρου 14 του παρόντος. 2... 3...». Στο άρθρο 2 του νόμου
αυτού ορίζεται ότι: « 1. Συνιστάται Ανώτατο Συμβούλιο Επιλογής
Προσωπικού (Α.Σ.Ε.Π.), το οποίο λειτουργεί ως ανεξάρτητη αρχή>». Περαιτέρω,
στο Κεφάλαιο Γ του εν λόγω νόμου, ειδικότερα δε στην
παράγραφο 1 του άρθρου 14 του Κεφαλαίου τούτου, όπως

αντικαταστάθηκε με την παράγραφο 1 του άρθρου 1 του Ν.
2527/1997 (Α^F

206), ορίζονται τα εξής: «Στις διατάξεις των κεφαλαίων Α' W
και του παρόντος (Γ') υπάγονται όλοι οι φορείς του δημόσιου
τομέα, όπως αυτός οριοθετείται με τις διατάξεις του άρθρου 1
παρ. 6 του ν. 1256/1982 και τις μεταγενέστερες συμπληρώσεις
του, πριν την τροποποίηση του με το άρθρο 51 του ν. 1892/1990.
Στον κατά τα ανωτέρω δημόσιο τομέα και για την εφαρμογή των
διατάξεων του παρόντος και μόνον υπάγονται επίσης: - οι

Οργανισμοί Τοπικής Αυτοδιοίκησης Α' και Β' βαθμού».

Ακολουθώς, στην παράγραφο 2 του ως άνω άρθρου 14 του Ν. 2190/1994 απαριθμούνται κατηγορίες προσωπικού οι οποίες εξαιρούνται από τις ρυθμίσεις του εν λόγω Κεφαλαίου Γ' του νόμου τούτου, μεταξύ δε των κατηγοριών αυτών αναφέρεται, υπό στοιχ. Ιδ', και «το προσωπικό των αμιγών ή μικτών επιχειρήσεων οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης». Η κατηγορία όμως αυτή διαγράφηκε με την παράγραφο 6 του προαναφερθέντος άρθρου 1 του Ν. 2527/1997, στην παρ. 3 του οποίου ορίζονται, μεταξύ άλλων, τα εξής: «οι αμιγείς και μικτές επιχειρήσεις των Ο.Τ.Α. α' και β' βαθμού στις οποίες ο Ο. Τ. Α. κατέχει άμεσα ή έμμεσα το 50% τουλάχιστον του εταιρικού της κεφαλαίου υπάγονται στο σύστημα προσλήψεων του Ν. 2190 / 1994 ως προς την πρόσληψη τακτικών και με σύμβαση ορισμένου χρόνου διοικητικών υπαλλήλων των κατηγοριών ΙΙ Ε, ΤΕ και ΔΕ και τακτικού και με σύμβαση ορισμένου χρόνου προσωπικού της κατηγορίας ΥΕ, με εξαίρεση το εργατοτεχνικό προσωπικό ΥΕ». Στις κατηγορίες προσωπικού που εξαιρούνται των ρυθμίσεων του Ν. 2190/1994 προστέθηκε,

με την παράγραφο 4 του άρθρου 20 Ν. 2738/1999 (Α' 180) και «κα. Το προσωπικό που προσλαμβάνεται σε εκτέλεση ειδικού προγράμματος απασχόλησης, που προκηρύσσεται και επιδοτείται από τον Ο.Α.Ε.Δ.. Η πρόσληψη του ανωτέρω προσωπικού διενεργείται σύμφωνα με τους όρους, τη διαδικασία και τα κριτήρια που καθορίζονται στα προγράμματα αυτά». Ήδη

100 φύλλο της υπ' αριθμό 5933/2020 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.-

με το άρθρο 1 του Ν. 3812/2009 αντικαταστάθηκαν οι παράγραφοι 1 και 2 του άρθρου 14 του Ν. 2190/1994, όσον αφορά δε την συγκεκριμένη κατηγορία προσωπικού που εξαιρείται των ρυθμίσεων του Ν. 2190/ 1994 αναφέρεται στην περίπτωση ιη" της παρ. 2: « Το προσωπικό που προσλαμβάνεται σε εκτέλεση ειδικού προγράμματος απασχόλησης ανέργων ΑμεΑ, που προκηρύσσεται και επιδοτείται από τον Ο.Α.Ε.Δ.». Εξάλλου, ο Ν. 2643/ 1998 «Μέριμνα για την απασχόληση προσώπων ειδικών κατηγοριών και άλλες διατάξεις» (Α' 220), ο οποίος, μεταξύ άλλων, προέβλεψε και για την κοινωνική και επαγγελματική ένταξη Ατόμων με Αναπηρία (ΑμεΑ) στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα, ορίζει , τα εξής: α) Άρθρο 1 («προστατευόμενα πρόσωπα»): «1. Στις διατάξεις του νόμου αυτού υπάγονται οι ακόλουθες κατηγορίες προσώπων β. τα άτομα, με ποσοστό αναπηρίας 50% τουλάχιστον, που έχουν περιορισμένες δυνατότητες για επαγγελματική απασχόληση εξαιτίας οποιασδήποτε χρόνιας σωματικής ή πνευματικής ή ψυχικής πάθησης ή βλάβης (άτομα με ειδικές ανάγκες) εφόσον είναι γραμμένα στα μητρώα ανέργων αναπήρων του Οργανισμού Απασχολήσεως Εργατικού Δυναμικού (Ο.Α.Ε.Δ.)

...». β) Άρθρο 2 («Προστασία σε φορείς του ιδιωτικού και του ευρύτερου δημόσιου τομέα»): « 1. Α) Β) ΟΙ φορείς του δημόσιου τομέα που αναφέρονται στην παράγραφο 8, με την εξαίρεση όσων, εμφανίζουν στους ισολογισμούς τους αρνητικό αποτέλεσμα (ζημία) στις δύο αμέσως προηγούμενες από το έτος προκήρυξης χρήσεις, υποχρεούνται να προσλαμβάνουν προστατευόμενα πρόσωπα του προηγούμενου άρθρου σε ποσοστό δέκα ταις εκατό (10%), το οποίο κατανέμεται στις προστατευόμενες κατηγορίες προσώπων του άρθρου 1 με την ακόλουθη σειρά προτεραιότητας: α) Ποσοστό τρία τοις εκατό (3%) στα πρόσωπα του πρώτου εδαφίου της περίπτωσης β' της παρ. 1 του άρθρου 1». γ) Άρθρο 2: «8. οι διατάξεις του νόμου αυτού εφαρμόζονται στους ακόλουθους

φορείς του δημόσιου τομέα: α). .. β) γ) Στα νομικά πρόσωπα τα οποία είτε ανήκουν στους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης κάθε βαθμίδας ή στην Κ.Ε.Δ.Κ.Ε. ή στις τοπικές ενώσεις δήμων και κοινοτήτων είτε επιχορηγούνται από τους φορείς αυτούς, τακτικώς κατά 50% τουλάχιστον του ετήσιου προϋπολογισμού τους, σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις ή τα οικεία καταστατικά είτε έχουν μετοχικό κεφάλαιο, το 51% τουλάχιστον του οποίου κατέχουν οι παραπάνω φορείς». Τέλος, ο Ν. 3227/2004 (Α' 31), στο άρθρο 11 με τίτλο «Ρύθμιση θεμάτων του Ν. 2643/1998» όρισε, στην παράγραφο 1, τα εξής: «Τα Άτομα με Αναπηρίες που απασχολούνται κατά τη δημοσίευση του παρόντος και εφεξής σε επιχειρήσεις ή εκμεταλλεύσεις ή

φορείς της παρ. 8
του προ-

του άρθρου 2 του Ν. 2643/1998, κατ' εφαρμογή

13ο φύλλο της υπ' αριθμό 5933/2020 απόφασης του Μ
νομελούς Εφετείου Αθηνών.-

γράμματος επιχορήγησης από τον Ο.Α.Ε.Δ. Νέων θέσεων Εργασίας Ατόμων με Αναπηρίες, τα οποία ο εργοδότης τους επιθυμεί να συνεχίσει να απασχολεί και μετά την ολοκλήρωση του προγράμματος, θεωρείται, ως προς όλες τις συνέπειες, ότι τοποθετήθηκαν δυνάμει του Ν. 2643/1998 (ΦΕΚ 220 Α)». Από το συνδυασμό των παραπάνω συνταγματικών και νομοθετικών διατάξεων συνάγονται τα ακόλουθα: Ο Ν. 2643/1998 απολαμβάνει συνταγματικού ερείσματος, εκ των διατάξεων του άρθρου 21 του Συντάγματος, σύμφωνα με τις οποίες τα Άτομα με Αναπηρίες ή ειδικές ανάγκες πρέπει να τυγχάνουν ειδικής κρατικής φροντίδας. Έκφραση της υποχρέωσης αυτής του Κράτους μαρτυρεί η προσθήκη της προαναφερθείσας παραγράφου 6 στο αναθεωρημένο άρθρο 21 του Συντάγματος. Σύμφωνα με τη μέχρι σήμερα νομολογία η ως άνω παρεχόμενη συνταγματική προστασία στα Άτομα με Αναπηρίες δεν

100 φύλλο της υπ' αριθμό 5933/2020 απόφασης τ
Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.-

εμποδίζει τον νομοθέτη να καθορίσει ελεύθερα την έκταση και τις προϋποθέσεις που αυτός κρίνει ως κατάλληλες, (βλ Σ.τ.Ε. 481/1997, 1426/1979, 2699/1977 και 2249/1979). Δηλαδή το Σύνταγμα δεν θέτει κανόνα αμέσως και ευθέως εφαρμοστέο, αλλά θεσπίζει κατευθυντήρια διάταξη, με την οποία απευθύνεται προς το νομοθέτη η υπόδειξη να ληφθεί για ορισμένη κατηγορία πολιτών ειδική πρόνοια, αφήνει όμως σ' αυτόν (στον κοινό νομοθέτη), μεΥάλο πλαίσιο κριτηρίων, με βάση τα οποία και κατ' απόλυτο εκτίμηση του θα προσδιορίσει το είδος και την έκταση αυτής της μέριμνας (Σ. τ. Ε. 482/1977). Η πρόσληψη τακτι-

κού προσωπικού με σύμβαση ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου από τις δημοτικές επιχειρήσεις, περί των οποίων και το εν αρχή ερώτημα, υπόκειται, αναμφισβήτητα, στις διαδικασίες του Ν. 2190/1994 και ειδικότερα του άρθρου 18 αυτού (ΣΤΕ 911/2005, 1189/2004, 373/2002 και 374/2002), τούτων (των επιχειρήσεων) θεωρουμένων ως φορέων του ευρύτερου δημόσιου τομέα, κατά τη νομοθετικώς ισχύουσα σήμερα οριοθέτηση του, υπό την προϋπόθεση, βέβαια, ότι ο Δήμος κατέχει άμεσα ή έμμεσα το 50% τουλάχιστο του εταιρικού τους κεφαλαίου, άλλως υπάγονται στον ιδιωτικό τομέα. Η πρόσληψη, όμως, ΑμεΑ από τους ανωτέρω φορείς του δημόσιου τομέα γίνεται αποκλειστικά κατά τις ειδικές και υποχρεωτικές διατάξεις του Ν. 2643/1998, που ρυθμίζουν το ποσοστό των εκάστοτε προσληπτέων, τις θέσεις, τη διαδικασία επιλογής κλπ. Ο Ν. 2643/1998 θέτει ένα ειδικό προστατευτικό καθεστώς για τα ΑμεΑ με σκοπό «να παρέχεται στα άτομα αυτά η ευχέρεια να επιτύχουν την κοινωνική τους εξέλιξη και ένταξη, χωρίς αποκλεισμούς ή διακρίσεις». Μια εκδήλωση της προστασίας

αυτής είναι η προαναφερθείσα διάταξη του άρθρου 14 παρ. 2 περ. ιη' του Ν. 2190/1994, όπως ισχύει σήμερα, και που επιβάλλει τη ρητή εξαίρεση των ανέργων ΑμεΑ από το στενό πλαίσιο του νόμου αυτού. Η διάταξη αυτή προβλέπει μεν την κάλυψη θέσεων εργασίας στον ευρύτερο δημόσιο τομέα χωρίς την τήρηση των όρων και διαδικασιών του Ν. 2190/1994, όχι όμως και την τυχόν συνέχεια τους μετά τη λήξη του ορισμένου χρόνου στις περιπτώσεις που καλύπτουν τα ειδικά προγράμματα του Ο.Α.Ε.Δ. Τα ΑμεΑ νομίμως συνάπτουν, στα

πλαί-

νομελούς Εφετείου Αθηνών.-

σια και κατ' εφαρμογή προγραμμάτων επιχορήγησης από τον Ο.Α.Ε.Δ. νέων θέσεων εργασίας Ατόμων με Αναπηρία, συμβάσεις εργασίας με δημοτικές επιχειρήσεις, για το χρονικό διάστημα που προβλέπει το εκάστοτε επιδοτούμενο πρόγραμμα. Η επιδοτούμενη αυτή πρόσληψη υπαλλήλων είναι εξαιρετική, διότι συνδέεται με την ανάγκη πραγμάτωσης των προγραμμάτων και για το λόγο αυτό ορίζεται ότι διενεργείται με τους όρους, την διαδικασία και τα κριτήρια, που καθορίζονται στα προγράμματα. Στην εισηγητική έκθεση του άρθρου 11 του Ν. 3227/2004 αναφέρεται ότι οι προσλήψεις Ατόμων με Αναπηρίες «θα μπορούν να θεωρούνται προσλήψεις του Ν. 2643/1998 για όλες τις συνέπειες» και ότι «με τον τρόπο αυτό δίδεται μια ουσιαστική κατεύθυνση για διατήρηση των θέσεων εργασίας που δημιουργούνται από τα επιδοτούμενα προγράμματα και διευκολύνονται οι εργοδότες ώστε να κρατούν στην επιχείρησή τους άτομα που δικαιούνται προστασίας και

100 φύλλο της υπ' αριθμό 5933/2020 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.-

γνωρίζουν ότι μπορούν να είναι παραγωγικά στην επιχείρηση τους>). Είναι σαφές λοιπόν ότι η διάταξη του άρθρου 1 1 του Ν. 3227/2004 περί δυνατότητας απασχόλησης των ΑμεΑ και μετά την λήξη των προγραμμάτων εξασφαλίζει περαιτέρω την προαναφερθείσα προστασία και διαμορφώνει μια κατεύθυνση του νομοθέτη για οιονεί αυτόματη μετατροπή των συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε αορίστου, εφόσον ο εργοδότης εκφράσει ρητή βούληση για την συνέχιση των συμβάσεων αυτών, δηλαδή διευρύνεται το εφαρμοστικό πεδίο του Ν. 2643/1998 και επεκτείνεται η προστασία του νόμου αυτού και στην συνέχιση της απασχόλησης των ΑμεΑ μετά την κατά τα άνω πρόσληψη τους για ορισμένο χρονικό διάστημα. Πρόκειται στην ουσία περί πλήρους εξομοίωσης των ατόμων αυτών με τα προσλαμβανόμενα εξ αρχής βάσει των διατάξεων του άνω νόμου, αφού η λύση της σχέσης εργασίας τους θα γίνεται για συγκεκριμένους λόγους που αναφέρονται. στο άρθρο 1 1 παρ. 1 του ιδίου νόμου. Κατ' ακολουθίαν δεν ισχύει για τις συμβάσεις αυτές και η σχετική νομολογία που αφορά τις περιπτώσεις που απαγορεύεται ρητά η δυνατότητα συνέχισης των συμβάσεων, δηλ. βάσει των άρθρων 103 παρ. 7 και 8 του Συντάγματος και 21 του Ν. 2190/1994 (Ολ. Α. Π. 19/ 2007 και 20/2007), αφού το νομοθετικό καθεστώς που εδράζεται στην αρχή της ανάγκης ειδικής προστασίας των ΑμεΑ, δηλαδή το άρθρο 21 του Συντάγματος και ο Ν. 2643/ 1998, είναι ειδικό έναντι των άνω διατάξεων, κατά τα προαναφερθέντα. Βεβαίως δεν έχει κριθεί αντισυνταγματικός ο

Ν. 2643/1998, οπότε και η κρίσιμη διάταξη του άρθρου 1 1 του Ν. 3227/2004, ως παραπέμπουσα σε αυτόν, δεν είναι αντίθετη προς τις Συνταγματικές διατάξεις. Περαιτέρω, βάσει των προαναφερθέντων, θα διευκολύνονται και οι εργοδότες στην επιλογή ΑμεΑ, τα οποία έχουν δοκίμως ειδικευθεί στην επιχείρησή τους και στα οποία έχουν εργασιακά

και οικονομικά «επενδύσει» για χρονικό διάστημα μη αμελητέο

(συνήθως τα προγράμματα του Ο.Α.Ε.Δ. είναι τετραετούς διάρκειας). Είναι εύλογο ότι η βούληση του εργοδότη δεν θα είναι θετική για όλα τα

απασχοληθέντα σε ένα πρόγραμμα ΑμεΑ, οπότε θα υπάρχουν

διαθέσιμες θέσεις και για

υποχρεωτική πρόσληψη ΑμεΑ προς κάλυψη του νομίμου ποσοστού με βάση τις διατάξεις του Ν. 2643/1998 (Γνωμοδότηση Ν. Σ. Κ. 413/2010 ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 11 του Ν. 3227/2004 που αφορά στη ρύθμιση θεμάτων του ν. 2643/1998 (ΦΕΚ 220 Α) παρ. 1: «Σε επιχειρήσεις, εκμεταλλεύσεις ή φορείς που διατηρούν υποκαταστήματα ή εκμεταλλεύσεις σε περισσότερες από μία νομαρχιακές αυτοδιοικήσεις, για τον υπολογισμό του αριθμού των προστατευόμενων του Ν. 2643/1998 (ΦΕΚ 220 Α) που τοποθετούνται υποχρεωτικά, λαμβάνεται υπόψη το σύνολο του προσωπικού που υπηρετεί στην έδρα και τα υποκαταστήματα ή τις εκμεταλλεύσεις της επιχείρησης ή του φορέα. Στην περίπτωση αυτή, ο υπολογισμός εκείνων που τοποθετούνται γίνεται χωριστά για τα υποκαταστήματα ή τις εκμεταλλεύσεις που λειτουργούν σε κάθε νομαρχιακή αυτοδιοίκηση ανάλογα με το απασχολούμενο σε αυτές προσωπικό. Η υποχρέωση της επιχείρησης, εκμετάλλευσης ή του φορέα της παραγράφου 8 του άρθρου 2 του Ν. 2643/1998 να προσλαμβάνει τα πρόσωπα που

100 φύλλο της υπ' αριθμό 5933/2020 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.-

αναφέρονται στο άρθρο Ι του ίδιου νόμου σε ποσοστό οκτώ τοις εκατό έχει εκπληρωθεί, όταν, πανελλαδικά, έχει τοποθετηθεί στην επιχείρηση, εκμετάλλευση ή τον φορέα της παρ. 8 του άρθρου 2 ο αριθμός προσώπων που αναλογεί στο συνολικό ποσοστό οκτώ τοις εκατό ή έχουν προκηρυχθεί με τις διατάξεις του Ν. 2643/1998 θέσεις, με τις οποίες συμπληρώνεται το συνολικό ποσοστό οκτώ τοις εκατό. Τα άτομα με Αναπηρίες που απασχολού-

νται κατά τη δημοσίευση του παρόντος και εφεξής σε επιχειρήσεις ή εκμεταλλεύσεις ή φορείς της παρ. 8 του άρθρου 2 του Ν. 2643/1998, κατ' εφαρμογή του προγράμματος επιχορήγησης από τον Ο.Α.Ε.Δ. Νέων Θέσεων Εργασίας Ατόμων με Αναπηρίες, τα οποία ο εργοδότης τους επιθυμεί να συνεχίσει να απασχολεί και μετά την ολοκλήρωση του προγράμματος, θεωρείται, ως προς όλες τις συνέπειες, ότι τοποθετήθηκαν δυνάμει του Ν. 2643/1998 (ΦΕΚ 220 Επίσης, σύμφωνα με το άρθρ. 56 του ν. 4186/2013 (ΦΕΚ Α' 193/17-09-2013), με τον τίτλο «Διεύρυνση Προστασίας των ΑΜΕΑ» προστέθηκε στο ανωτέρω άρθρο εδάφιο ως εξής: « Τα Άτομα με Αναπηρίες που έχουν απασχοληθεί μέσα στο τελευταίο έτος πριν τη δημοσίευση του παρόντος σε επιχειρήσεις ή εκμεταλλεύσεις ή φορείς της παρ. 8 του άρθρ. 2 του ν. 2643/1998 (Α' 220) με οποιαδήποτε σχέση εργασίας ή δυνάμει αποφάσεων ασφαλιστικών μέτρων ή με προσωρινές διαταγές, θεωρείται ως προς όλες τις συνέπειες, ότι τοποθετήθηκαν και συνεχίζουν να παρέχουν την εργασία τους δυνάμει του ν. 2643/1998, εφόσον ο εργοδότης δηλώνει ότι επιθυμεί να συνεχίσει να τους απασχολεί».

Επ' αυτού του νομικού ζητήματος ταυτίσθηκε με τις ως άνω απόψεις και το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους, με την υπ αριθμόν 413/2010, ομόφωνη γνωμοδότησή του (βλ. ΝΟΜΟΣ).

Η ένδικη αγωγή στηρίζεται στο ειδικό νομοθετικό καθεστώς για τα άτομα με ειδικές ανάγκες (ΑΜΕΑ) και τις συναφείς περιπτώσεις, όπως τούτο αναλύθηκε στη μείζονα νομική σκέψη που προηγήθηκε και στηρίζεται Ιδίως στις δια-

νομελούς Εφετείου Αθηνών.-

τάξεις των άρθρων 21 του Συντάγματος και των Νόμων 273/99, 3812/2009, 2643/98 και 3727/2004, άπαντα δε αναφέρονται στο σχετικό δικόγραφο από τους ενάγοντες, ήτοι, η υπαγωγή τους στις ειδικές διατάξεις του Νόμου και η πρόσληψή τους δια τον Ο.Α.Ε.Δ από το εναγόμενο, η εκδήλωση της βουλήσεως του τελευταίου να τα απασχολεί σε προσωποπαγείς θέσεις καλύπτοντας πάγιες και διαρκείς ανάγκες του και η μετατροπή των συμβάσεών τους σε αορίστου χρόνου, καθώς και άκυρη καταγγελία της συμβάσεως εργασίας τους, χωρίς την καταβολή της νομίμου αποζημιώσεώς τους, με συνέπεια την απόρριψη του πρώτου λόγου της εφέσεως ως αβασίμου.

Από την εκτίμηση όλων ανεξαιρέτως των εγγράφων, τα οποία επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η μεν πρώτη ενάγουσα ως αρχηγός πολύτεκνης μονογονεϊκής οικογένειας και ο δεύτερος ενάγων, ως άτομο με αναπηρία (ΑΜΕΑ) προσελήφθησαν από την «Κατασκευαστική Εταιρεία Δήμου Μεταμόρφωσης - ΔΕ.Τ.Ε.Μ.Α.», που αποτελεί δημοτική επιχείρηση

100 φύλλο της υπ' αριθμό 5933/2020 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.-

του εναγομένου στις πιο κάτω υπηρεσίες του οποίου, εν τοις πράγμασι, παρείχαν εξ' αρχής εξηρημένη εργασία πλήρους απασχολήσεως, καλύπτοντας πάγιες και διαρκείς ανάγκες αυτού (όπως εξάλλου τούτο, ανεγνωρίσθη δυνάμει και της υπ' αριθμόν 158/18-5-2009 αποφάσεως του δημοτικού συμβουλίου του εναγομένου), η πρώτη ενάγουσα από 8/6/2004 ως υπάλληλος γραφείου με καθήκοντα διοικητικής υποστηρίξεως του τμήματος εσόδων και ο δεύτερος ενάγων από 10/5/2003 ως υπάλληλος γραφείου με καθήκοντα δημιουργίας πρωτοκόλλου και τηρήσεως αρχείου, αρχικώς βάσει προγράμματος επιδοτήσεως νέων θέσεων εργασίας Ο.Α.Ε.Δ., επί τρία έτη με επιχορήγηση προς τον εναγόμενο και για ένα ακόμη έτος χωρίς την επιχορήγηση, στη συνέχεια δε μετά τη λήξη του παραπάνω προγράμματος με σιωπηρή ανανέωση της συμβατικής σχέσεως των εναγόντων, που επιθυμούσε ο εναγόμενος αποδεχόμενος της υπηρεσίες του. Όπως τούτο ο εναγόμενος αποδεχόμενος τις υπηρεσίες τους όπως τούτο προκύπτει και από τις υπ' αρ. 158/18-5-2009, 57/19-2-2010 280/1610-2013 αποφάσεις του δημοτική συμβουλίου τούτου. Ειδικότερα με την δεύτερη των ως άνω αποφάσεων (υπ' αρ.

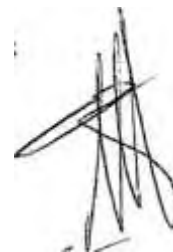
57.19-2-2010), λύθηκε η «Κατασκευαστική Εταιρία Δήμου Μεταμόρφωσης — ΔΕ.ΤΕ.Μ.Α» και το πλεονάζον προσωπικό της, συμπεριλαμβανομένων των εναγόντων, μεταφέρθηκε στον εναγόμενο, σε προσωρινές προσωποπαγείς θέσεις ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου διοικητικών υπαλλήλων ΔΕ. Η προαναφερόμενη απόφαση ακυρώθηκε με την υπ' αρ. 9440/5919/29-3-2010 απόφαση Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής, λόγος για τον οποίο ο εναγόμενος έπαυσε από 30-4-2010 να αποδέχεται τις υπηρεσίες των εναγόντων, τελικά όμως, με το υπ. αρ. 9/27-5-2010 πρακτικό της Ειδικής Επιτροπής άρθρου 152 Ν. 3463/2006 ακυρώθηκε η εν λόγω

απόφαση Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής, με συνέπεια να εξακολουθεί η ισχύς της υπ' αρ. 57/19-2-2010 απόφασης δημοτικού συμβουλίου του εναγόμενου, δια της

νομελούς Εφετείου Αθηνών.-

οποίας τούτος εκδήλωσε την επιθυμία του να συνεχίσει να απασχολεί τους ενάγοντες σε προσωποπαγείς θέσεις ιδιωτικού δικαίου, αορίστου χρόνου, ενώ περαιτέρω, δυνάμει της υπ' αρ. 2611/2011 απόφασης ασφαλιστικών μέτρων του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, οι ενάγοντες συνέχισαν να εργάζονται στον εναγόμενο με τα ίδια καθήκοντα από την 6-4-2011 (ημερομηνία επίδοσης της παραπάνω απόφασης στον εναγόμενο) έως την 20-12-2013 (ημερομηνία κατάθεσης της κλήσης). Επομένως, οι εργασιακές συμβάσεις των εναγόντων κατέστησαν αορίστου χρόνου, κατά τα άρθρα 269 Ν. 3463/2006 και 25 Ν. 3613/2007, δυνάμει της υπ' αρ. 57/19-2-2010 απόφασης δημοτικού συμβουλίου του εναγομένου περί μεταφοράς των εναγόντων σε προσωρινές προσωποπαγείς θέσεις ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου διοικητικών υπαλλήλων ΔΕ (βλ. σχετ. υπ' αρ. 46/2009 απόφαση του Τμήματος Ι του Ελεγκτικού Συνεδρίου), επιπροσθέτως δε για τον δεύτερο ενάγοντα και κατ' άρθρο 11 παρ. 1 τελ. εδ. Ν. 3227/2004, όπως προστέθηκε με το άρθρο 56 Ν. 4186/2013, σύμφωνα με το οποίο, τα άτομα με αναπηρίες, που έχουν απασχοληθεί, μέσα στο τελευταίο έτος πριν τη δημοσίευση του Ν. 4186/2013 στις 17-9-2013, σε επιχειρήσεις ή εκμεταλλεύσεις ή φορείς της παρ. 8 του άρθρου 2 του ν. 2643/1998 - μεταξύ των οποίων οι Ο.Τ.Α. και οι δημοτικές επιχειρήσεις - με οποιαδήποτε σχέση εργασίας ή δυνάμει αποφάσεων ασφαλιστικών μέτρων ή με προσωρινές

100 φύλλο της υπ' αριθμό 5933/2020 απόφασης το
Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.-

διαταγές, θεωρείται ως προς ύλες τις συνέπειες, ότι τοποθετήθηκαν και συνεχίζουν να παρέχουν την εργασία τους δυνάμει του Ν. 2643/1998, δηλαδή με συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου, εφόσον ο εργοδότης δηλώνει ότι επιθυμεί να συνεχίσει να τους απασχολεί (βλ. σχετ. υπ' αρ. 413/2010 γνωμοδότηση του Ε' Τμήματος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους). Η γενόμενη εκ μέρους του εναγόμενου, δια της παύσης αποδοχής υπηρεσιών των εναγόντων, από 30-4-2010 καταγγελία των συμβάσεων εργασίας αορίστου χρόνου αυτών, επειδή έλαβε χώρα άνευ καταβολής αποζημίωσης απόλυσης στους ενάγοντες, είναι άκυρη.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω δεν έσφαλε το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο δέχθηκε εν μέρει την αγωγή ως βάσιμη και κατ' ουσίαν, αλλά ορθώς ερμήνευσε και εφήρμοσε τον Νόμο και (ορθώς) εκτίμησε τις αποδείξεις. Τα αντίθετα δε υποστηριζόμενα από τον εκκαλούντα με την έφεσή του, είναι αβάσιμα και πρέπει να απορριφθούν, όπως και η έφεση στο σύνολό της. Τέλος τα δικαστικά έξοδα των διαδικών, πρέπει να συμψηφισθούν μεταξύ τους, για τον δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας, καθόσον η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν ήταν ιδιαίτερος δυσχερής (άρθρο 179 Κ.Πολ.Δ.).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλία των διαδικών
την από 30/ 10/2014 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως
7226/2014 έφεση κατά της 2927/2014 οριστικής

αποφάσεως του Μο

νομελούς

Πρωτοδικείου Αθηνών.

νομελούς Εφετείου Αθηνών.-

- ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και
- ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την έφεση κατ' ουσίαν.
- ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα των διαδικών.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα στις 27 Οκτωβρίου 2020 σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοί τους δικηγόροι.

Ο Δ

Η ΓΡΑ

